

Mons. Saiz Meneses amb els Cursets de Cristiandat a Colòmbia

Del 13 al 16 d'agost Mons. Josep Àngel Saiz Meneses participà com a convidat a la XIV Trobada del Grup Llatinoamericà del Moviment de Cursets de Cristiandat a Bogotà (Colòmbia), amb el lema: *Jo crec, augmenta en nosaltres la fe per anar a l'encontre dels allunyats*. Mons. Saiz dirigí la meditació inicial: *En l'Any de la Fe. Per ell, amb Ell i en Ell*. El Sr. Bisbe, autor del llibre *Los Cursillos de Cristiandad. Génesis i Teologia*, participà com expert en els debats i reflexions de la Trobada. El segon dia presidí la celebració de l'Eucaristia. Finalment, el diumenge 18 d'agost participà en la IX Ulteya Nacional del Moviment Cursets de Cristiandat a Colòmbia presidint la celebració de l'Eucaristia (fotografia) i la cloenda amb la benedicció als assistents de diverses diòcesis de Colòmbia.

GLOSSA

Treballar és dur

Un jove de dinou anys, immigrant força integrat, de família poc estructurada, amb una escolarització irregular, amb capacitat per estudiar però amb pocs hàbits d'estudi, ha trobat acompanyament en un grup de matrimonis que s'ha compromès a ajudar-lo materialment quan ha convingut i amb l'assessorament necessari en els aspectes acadèmics i en el procés de maduració. En començar aquest curs, el noi els comentà la duresa que comporta treballar. Un dels membres del grup que el segueix més de prop li adreçà un escrit en què li deia: «Treballar sempre és dur. Guanyar diners per pagar-nos la subsistència també costa i és dur. Sempre ha estat així. Totes les generacions, les persones joves i les grans, ho han comprovat. Tu tens la sort de tenir una feina. Cada dia, quan et lleves, saps que hi ha una responsabilitat que t'espera i unes persones que confien en el teu treball. Tenir feina, avui, no és una cosa més. Ho has de valorar.

»Tens una feina d'educador, treballes en un menjador escolar, i no fas un treball només per guanyar diners. Ho has de fer per ajudar els altres —nens petits en aquest moment—, per donar sentit a la

teva vida, tenir un al·licient i no perdre el temps. Saber que cobreixes les teves necessitats materials amb el teu esforç i, també, que aquest treball et dona possibilitat de seguir estudiant. Si tractes el treball com una feina desproveïda de valors i només com un *curro*, t'estàs equivocant i ens estem equivocant els qui t'ajudem.»

Un gest compromès el d'aquest grup de persones davant aquest acompanyament i molt adient el contingut de l'escrit d'un dels seus membres. De ben segur que la propera vegada que el noi vagi a la seva feina d'educador al menjador ho farà d'una altra manera, amb consciència de la importància de la seva tasca i del bé que fa als nois... i a ell mateix, formant i formant-se! «Ni demanàvem que ens alimentéssiu de franc, sinó que amb penes i fatigues treballàvem nit i dia per no ser una càrrega a ningú» (2Te 3,8). Són molts els joves que es troben sols, en situacions difícils semblants.

La resposta tampoc és única perquè el Pare de tots mou els cors i convida a compartir-la a molts homes i dones de bona voluntat.

Enric Puig Jofra, SJ

El P. Jaume Puig i Miroso, beat terrassenc

Conferència a càrrec de Joan Puig i Puidomènech i Pere Puig Ustrell. El dissabte dia 21 de setembre, a 2/4 de 6 de la tarda (17.30 h) a la sala capitular de la Catedral del Sant Esperit de Terrassa. Aquesta conferència forma part del cicle organitzat pel Grup Avant de la Federació de Cristians a Terrassa.

REMEU MAR ENDINS

Desè aniversari de la diòcesi

Un cop passat l'estiu tornem de nou a la vida ordinària i comença un nou curs que és ja el desè de la nostra diòcesi de Terrassa. Encara estem —com institució— en la infància; és a dir, en els començaments, quan es té gairebé tota la vida per davant. Espero que segueixi acompanyant-nos la gràcia i la il·lusió dels orígens.

Els primers mesos d'aquest curs estaran marcats per la celebració de l'Any de la Fe, que es clourà amb l'any litúrgic actual, el 24 de novembre. A més el papa Francesc ha publicat la seva primera encíclica, *Lumen fidei* —«La llum de la fe»— que es va fer pública el 5 de juliol passat. S'ha dit que és una «encíclica a quatre mans». Benet XVI ja tenia en preparació un text sobre la fe, destinat a completar la trilogia dedicada a les tres virtuts anomenades «teològals», perquè tenen a Déu per objecte i per motiu. La seva renúncia va deixar aquesta encíclica en suspens i Benet XVI la posà a mans del seu successor, per si podia ser-li útil. El papa Francesc va tenir un detall nou —i no pas petit— de delicadesa amb el seu antecessor: «Li ho agraeixo de tot cor —escriu el papa Francesc en la introducció al text— i, en la fraternitat de Crist, assumeixo el treball preciós, afegint algunes aportacions al text.»

«L'ofereixo amb alegria a tot el poble de Déu» va dir l'actual pontífex dos dies més tard, durant la pregària dominical de *l'Angelus*. Avui necessitem d'una manera especial anar a allò essencial de la fe cristiana, aprofundir-hi i confrontar-la amb les problemàtiques actuals.

Em proposo dedicar alguns comentaris a aquest document en el qual el Papa realitza la seva funció essencial: confirmar els seus germans i germanes en la fe. El Papa, sigui qui sigui, és sempre Pere que ens convida a confessar Jesucrist com el Fill del Déu viu, com aquell que és el nostre Senyor i Salvador.

Convido, doncs, tothom a llegir i meditar aquesta encíclica. És una de les feines que podem fer en allò que resta de l'Any de la Fe. D'una manera especial, us convido a reflexionar sobre el capítol quart; de fet és el de caire més pràctic del text. M'ha agradat molt l'apartat que tracta de «la fe i el bé comú» que inclou els números 50 i 51 del text. La fe és un factor del bé comú: no sols de la persona que s'obre a la fe sinó també de la mateixa societat on viuen els creients. «La fe —diu el Papa— revela fins a quin punt poden ser sòlids els vincles humans quan Déu es fa present enmig d'ells.»

«La llum de la fe —diu també el papa Francesc— es posa al servei concret de la justícia, del dret i de la pau. La fe permet de valorar la riquesa de les relacions humanes, la seva capacitat de mantenir-se, de ser fiables, d'enriquir la vida en comú». Joan XXIII, en l'encíclica tan recordada *Pacem in terris*, ens donà un exemple de posar la fe al servei de la pau, de la justícia i del dret. Serà bo que l'imitem, cadascú en l'àmbit de les seves responsabilitats personals.

En aquest apartat l'encíclica inclou una afirmació que remet a l'esperit i a la lletra del Concili Vaticà II, en especial a *Gaudium et Spes*: «La fe —diu— no ens aparta del món ni és aliena als afanys concrets dels homes del nostre temps». Gràcies a Déu són molts els cristians i cristianes que mostren amb fets la veritat d'aquesta afirmació.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

EMILI MARLÉS

L'amistat ciència-fe

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), amb el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, organitza, a partir del mes d'octubre, el primer curs 100% en línia en l'àmbit catòlic, a nivell mundial, de Diàleg teologia-ciència (www.scienceandfaithbcn.com). El curs, amb un modern mètode d'aprenentatge *e-learning*, està adreçat especialment a persones que tenen un rol formatiu dins l'Església: professors d'escoles cristianes, preveres, diaques, religiosos, catequistes. Mn. Emili Marlés, físic i doctor en teologia, és professor de cristologia a la FTC i director del projecte *Science and Faith in Dialogue*.

Per què un curs virtual com aquest?

Veiem que una de les principals dificultats culturals per acollir l'evangeli és la relació ciència-fe. La sensació de moltes persones és que es tracta de dos àmbits intel·lectuals totalment irreconciliables. Al curs abordem les principals qüestions que comporta aquesta relació per donar respostes positives.

La ciència i la fe es posen d'acord, per fi...

De fet, ja fa molt de temps que són amigues. Ara ens trobem en un moment històric privilegiat d'aquesta relació. L'*ecumenisme* entre aquests dos àmbits de saber està molt avançat, i cal donar-lo a conèixer.

Per què és necessari?

Els cristians hem de saber donar raó de la nostra fe en un món que està molt marcat per la ciència. Al curs posarem a l'abast els fruits més madurs del diàleg ciència-fe que s'han establert en els darrers 30 anys, encara molt poc coneguts. Aquest diàleg fa créixer la comprensió de la teologia i dona molt bones referències ètiques a la ciència perquè estigui sempre al nostre servei.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del fill pròdig (1)

Aquesta paràbola, potser la més bonica de totes, es coneix amb el nom de *paràbola del fill pròdig*. Efectivament, la figura del fill pròdig en la seva sort i dissort es pinta d'una manera tan impressionant que fa que ocupi el centre de tot el relat. Però en la paràbola hi ha de fet tres actors principals. Joachim Jeremias i altres autors ja van proposar d'anomenar-la amb el títol de *paràbola del pare bondadós*. Pierre Grelot, en canvi, assenyala —i em sembla que amb bons motius— que el relat gira pròpiament entorn dels dos germans, i diu que més aviat s'hauria de titular: *paràbola dels dos germans*.

El pare accedeix al desig del fill més petit i reparteix l'herència. Dona llibertat. Ell ja es pot imaginar què farà el fill petit, però deixa que faci el seu camí. Però, a l'hora del retorn, «encara era lluny que el seu pare el veié». I surt a trobar-lo. Escolta la confessió del fill i hi descobreix el camí interior que ha passat; descobreix que ha trobat el camí de la llibertat veritable. No el deixa acabar de dir, l'abraça i el besa i mana que es prepari un gran festí. Hi ha goig perquè el fill, que «havia mort» en sortir de casa amb la seva fortuna, ara viu un altre cop, ha ressuscitat, s'havia perdut i ha estat «retrobat».

L'essencial del text és sens dubte la figura del pare. Déu actua així perquè és Déu, el Sant. Déu té un cor i, per dir-ho així, aquest cor es gira contra ell mateix: aquí trobem tant en els profetes com en l'Evangeli la paraula *misericòrdia*, que, etimològicament, expressa la imatge de les entranyes de la mare. El cor de Déu canvia la indignació i, en comptes de castigar, perdona.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

Hacer lugar al recién llegado

Con estos breves comentarios deseo hacer llegar algunos sencillos comentarios para ayudar al buen crecimiento de los niños y hacer así que la tarea de los esforzados padres primerizos sea muy provechosa. Me refiero a los primeros años.

No deseo decir cosas nuevas. Sí que deseo ayudar a los padres a que comprendan que el advenimiento del hijo, de cada hijo, crea una situación nueva para la pareja. En esta nueva tesitura, ustedes, como progenitores responsables, deberán establecer nuevas reglas de convivencia para hacerle un lugar al recién llegado. Tendrán que negociar y renegociar. Con paciencia, padre y madre, mediante un delicado proceso de tira y afloja, sin que uno quiera imponerse sobre el otro, llegarán a un equilibrio en la normativa familiar a seguir.

Una aclaración: para agilizar la lectura, he decidido utilizar únicamente el género masculino. Cuando escribo *ellos, niño, hijo o padres*, me estoy refiriendo a los dos sexos. Cuando quiera especificar alguna característica diferencial escribiré *ella, él*, etc. A propósito de las *madres*, aunque no lo vea escrito, piense en otros cuidadores habituales del niño, como abuelos, tíos, personal doméstico.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una arquitectura traspasada pel símbol

La potència de la construcció de la Sagrada Família descansa sobre la síntesi que es produeix entre la pedra i el símbol que li dona contingut ideal i espiritual. Aquesta síntesi desemboca en la bellesa, la qual, per Gaudí, s'identifica amb Déu, el Creador. No hi ha bellesa sense amor a la veritat. La bellesa, per a Gaudí, no surt de la competència professional, sinó de l'amor, a Déu i a la natura, a la humanitat i a cada persona: «Primer, l'amor; després, la tècnica», deia.

Per a ell, el foc de l'art comença a cremar quan es produeix la guspira entre l'amor i la tècnica, entre la passió del místic, que és divina, i els coneixements humans, que són el resultat de l'esforç i el treball. Gaudí anirà afinant la síntesi entre matèria i esperit que dona com a resultat la basílica de la Sagrada Família.

Gaudí es troba representat dues vegades a la Sagrada Família. En els dos casos es tracta d'un homenatge fet pels seus deixebles, quan ell ja havia mort: a la façana del Naixement, Gaudí dona rostre a la imatge de Sant Josep (portal de l'esperança) i a la façana de la Passió, en el nivell mitjà el rostre de Crist és adorat per una figura que s'agenolla: Antoni Gaudí.

Jordi Bonet/Armand Puig
Arquitectura i símbol de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 16. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.
- 17. ■ Dimarts** [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa.
- 18. ■ Dimecres** [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
- 19. ■ Dijous** (□ Barcelona) [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
- 20. ■ Divendres** [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.
- 21. ■ Dissabte** [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.
- 22. ■ † Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o més breu: 16,10-13)]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que heu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

Crist portant la creu (fragment). Obra de Luis de Morales, Galeria degli Uffizi (Florència)

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-10)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdía una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.»

»I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdía una, ¿no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja del monte, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un novillo de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".»

Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.» Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo, diciendo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Y el Señor se arrepintió de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. Me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / Mi sacrificio es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú no lo desprecias. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano:

Doy gracias a Cristo Jesús, nuestro Señor, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio. Eso que yo antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí, porque yo no era creyente y no sabía lo que hacía. El Señor derrochó su gracia en mí, dándome la fe y el amor en Cristo Jesús. Podéis fiaros y aceptar sin reserva lo que os digo: que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero. Y por eso se compadeció de mí: para que en mí, el primero, mostrara Cristo Jesús toda su paciencia, y pudiera ser modelo de todos los que crearán en él y tendrán vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.»

Jesús les dijo esta paràbola: «Si uno de vosotros tiene cien ovejas y se le pierde una, ¿no deja las noventa y nueve en el campo y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la oveja que se me había perdido." Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse.»

»Y si una mujer tiene diez monedas y se le pierde una, ¿no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la moneda que se me había perdido." Os digo que la misma alegría habrá entre los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»

COMENTARI

(Només comentem Lc 15,1-10, donat que la paràbola del fill pròdig ja va ser llegida i comentada el passat diumenge IV de Quaresma)

La festa de Déu

Jesús ens proposa dues paràboles similars: el pastor que perd una ovella d'un ramat de cent, i la dona que perd una moneda d'un conjunt de deu. El text de l'evangeli de Lluç conté a continuació encara una tercera paràbola, la del pare que perd un fill de dos. Hi ha una progressió en el conjunt d'aquestes tres paràboles: es perd un 1%, un 10% i un 50% del que es té.

Aquestes paràboles parteixen d'una crítica que rep Jesús dels fariseus i mestres de la Llei per la seva actitud propera i acollidora amb els cobradors d'impostos i altres pecadors que s'acostaven per escoltar-lo.

El critiquen perquè d'aquesta manera creuen que Jesús es contamina amb la seva companyia. Jesús es defensa amb aquestes paràboles en què un personatge fa tot el que pot per a cercar allò que ha perdut.

L'actitud del pastor resulta desconcertant: si deixa les ovelles per sortir a cercar-ne una que s'ha esgarriat, quan torni trobarà que tota la resta s'ha escampat. Aquest pastor, però, no és un pastor qualsevol, sinó Jesús mateix que sap que les noranta-nou ja estan assegurades, perquè són els justos que obren com cal. En canvi, els esforços cal concentrar-los en aquells esgarriats que caminen lluny de casa i que cal sortir a cercar. I és que Jesús és el bon pastor (cf. Jn 10) que ha vingut a cercar-nos per retornar-nos a Déu.

La dona que ha perdut una moneda també ho remou tot per trobar-la, cosa gens fàcil a les cases populars d'aquella època que no tenien finestres i eren d'una única habitació que servia per a tot, amb el sòl de terra i palla. La dona encén els llums d'oli per a remenar-ho tot fins que aparegui la moneda buscada.

Quin enrenou per al pastor i per a la dona cercar l'ovella i la moneda que han perdut. Per això la seva troballa provoca una gran alegria que cal compartir: fer festa amb els companys i veïns. També al cel fan festa cada vegada que ens convertim i ens deixem reconciliar amb Jesús i amb els germans.

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 15, a les 12.30 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de Mn. Joaquim Mesguer com a rector de la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Dimarts dia 17, a les 12 h. Presideix la reunió dels preveres i diaques de l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud per a preparar la Visita Pastoral.

Del dijous dia 19 al dilluns dia 23. Presideix el pelegrinatge al Santuari de Lourdes de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

NOTÍCIES

El Sr. Bisbe visita les colònies d'estiu de la parròquia de Sant Vicenç de Sabadell. El dimarts dia 23 de juliol, Mons. Saiz Meneses va visitar les colònies d'estiu del centre d'esplai La Branca de la parròquia de Sant Vicenç de Sabadell (al barri de la Creu Alta). Va estar acompanyat del Sr. Oriol Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrés, la Sra. Maria València, presidenta del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC), Mn. Alfons Gea, rector de la parròquia i Mn. Xavier Blanco, consiliari diocesà del MCEC. En aquestes colònies que es varen fer al Castell de l'Areny (Berguedà) hi participaren 180 infants i joves. El Sr. Bisbe es va reunir amb els responsables i adreçà la paraula als infants.

Condol del Sr. Bisbe al Sr. Arquebisbe de Santiago per l'accident ferroviari. El divendres dia 26 de juliol, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va parlar amb Mons. Julián Barrio, arquebisbe de Santiago de Compostel·la i li va transmetre el condol per les víctimes de l'accident ferroviari del dia 24 al vespre assegurant-li la pregària dels feligresos de la diòcesi per les víctimes i els desitjos d'una prompta recuperació dels ferits.

Mn. Manel Homar, vicari general de Cienfuegos (Cuba). El dia 1 d'agost, Mons. Domingo Oropesa, bisbe de Cienfuegos (Cuba), va fer públic el nomenament de Mn. Manel Homar com a vicari general de la diòcesi. Mn. Homar, prevere de la diòcesi de Terrassa, va ser rector a Matadepera i a Rubí. L'any 2009 marxà com a missioner a la diòcesi de Cienfuegos on ha estat rector de les parròquies de Rodas, Cartagena i Yaguamas.

EN LA PAU DE CRIST

Mn. Miquel Torrent Perdigó. Morí la matinada del 31 de juliol, als 83 anys d'edat, a l'Hospital del Sagrat Cor de Barcelona, després de patir un accident. Mn. Miquel Torrent estudià al Seminari de Barcelona i estigué un temps al Monestir de Montserrat. Rebé l'ordenació de prevere l'any 1991. A la nostra diòcesi fou rector a Montmeló (2001) i a Vallromanes (2004). Jubilat del càrrec parroquial, des de l'any 2010 vivia a la Casa Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona. Les exèquies celebrades el dia 1 d'agost foren presidides per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa. Concelebraren amb ell Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, i nombrosos preveres de la Residència i de les tres diòcesis.

P. Marià (Joan) Rosanas i Gatiús, carmelita descalç. Lliurà l'ànima a Déu el dia 21 d'agost a Igualada, a l'edat de 80 anys. Havia estat provincial de Catalunya i Balears i durant molts anys visqué a la comunitat de carmelites de la Casa d'Oració Santa Teresa a Matadepera.

LES NOVES PARRÒQUIES

Sant Joan Baptista de Mirasol. A Mirasol (terme de Sant Cugat del Vallès) hi ha dues esglésies: la Ma-

re de Déu del Carme i Sant Joan Baptista. L'església de la Mare de Déu del Carme (a la zona de Can Ganxet) va ser beneïda el dia 4 de juliol de 1953. Durant un temps estigué tancada però va ser refeta i oberta al culte, celebrant-hi missa els diumenges al migdia. L'església de Sant Joan Baptista, a la zona de Mas Janer, fou beneïda el 24 de juny de 1975. Durant aquests anys ha estat atesa pastoralment per diversos preveres que s'han anat succeint. En ser erigida parròquia, ha estat nomenat rector Mn. Albert Quílez Figuerola que ja l'atenia des de l'any 2009.

Des dels inicis, l'activitat pastoral ha estat estructurada segons la triple missió de l'Església: celebració de la fe, anunci de la Paraula, acció caritativa i social. En la celebració de la fe cal notar la celebració diària de la missa, la celebració dels sagraments del baptisme, de la penitència i del matrimoni, així com diversos actes de pietat: Adoració del Santíssim, Sant Rosari i diverses novenes.

En l'anunci de la paraula hi ha la catequesi d'infants. També hi ha hagut formació per a joves i adults i es treballa en la pastoral de joves i de les famílies: joves que col·laboren com a catequistes i monitors, un grup d'universitaris, els dissabtes familiars, en coordinació amb la parròquia de sant Cebrià. A Mirasol abunden les famílies nombroses i aquest és un camp prioritari en l'acció pastoral.

En l'acció caritativa i social s'atenen sis residències d'ancians i es porta la comunió a malalts. Puntualment s'organitzen campanyes de solidaritat amb el tercer món.

REMAD MAR ADENTRO

Décimo aniversario de la diócesis

Pasado el verano, retornamos a la vida ordinaria y comienza un nuevo curso, que es ya el décimo de nuestra diócesis de Terrassa. Todavía estamos —como institución— en la infancia; es decir en los comienzos, cuando la vida está casi toda por delante. Espero que nos siga acompañando la gracia y la ilusión de los orígenes.

Los primeros meses de este curso estarán marcados por la celebración del Año de la Fe, que concluirá con el presente año litúrgico, el 24 de noviembre. Además el papa Francisco ha publicado su primera encíclica, *Lumen fidei* —«La luz de la fe»— que se hizo pública el pasado 5 de julio. Una «encíclica a cuatro manos», se ha dicho que es. Benedicto XVI tenía ya en preparación un texto sobre la fe, llamado a completar la trilogía dedicada a las tres virtudes llamadas «teologales», porque tienen a Dios por objeto y por motivo. Su renuncia dejó esta encíclica en suspenso, y Benedicto XVI la puso en manos de su sucesor, por si podía serle útil. El papa Francisco tuvo un detalle nuevo —y no pequeño— de delicadeza con su antecesor. «Se lo agradezco de corazón —escribe el papa Francisco en la introducción del texto— y, en la fraternidad

de Cristo, asumo su precioso trabajo, añadiendo al texto algunas aportaciones.»

«Lo ofrezco con alegría a todo el pueblo de Dios», dijo el actual Pontífice dos días más tarde, durante la oración dominical del *Ángelus*. Especialmente hoy necesitamos ir a lo esencial de la fe cristiana, profundizar en ella y confrontarla con las problemáticas actuales.

Me propongo dedicar algunos comentarios a este documento en el que el Papa realiza su función esencial: confirmar a sus hermanos y hermanas en la fe. El Papa, sea quien sea, siempre es Pedro, invitándonos a confesar a Cristo como el Hijo del Dios vivo, como el que es nuestro Señor y Salvador.

Invito, pues, a todos a leer y meditar esta encíclica. Es una de las tareas que podemos hacer en lo que queda del Año de la Fe. De manera especial, invito a reflexionar sobre el capítulo cuarto que, de hecho, es el de carácter más práctico del texto. Me ha gustado mucho el apartado en el que trata de «la fe y el bien común», que abarca los números 50 y 51 del texto. La fe es un factor del bien común no sólo de la persona que se abre a ella, sino también de la misma sociedad en la que viven

los creyentes. «La fe —dice el Papa— revela hasta qué punto pueden ser sólidos los vínculos humanos cuando Dios se hace presente en medio de ellos.»

«La luz de la fe —dice también Francisco— se pone al servicio concreto de la justicia, del Derecho y de la paz. La luz de la fe permite valorar la riqueza de las relaciones humanas, su capacidad de mantenerse, de ser fiables, de enriquecer la vida común». Juan XXIII, en la tan recordada encíclica *Pacem in terris*, nos dio ejemplo de poner la fe al servicio de la paz, de la justicia y del derecho. Será bueno que le imitemos, cada uno en el ámbito de sus responsabilidades personales.

En este apartado la encíclica incluye una afirmación que remite al espíritu y a la letra del Concilio Vaticano II, en especial en *Gaudium et Spes*: «La fe —dice— no nos aparta del mundo, ni es ajena a los afanes concretos de los hombres de nuestro tiempo». Gracias a Dios, son muchos los cristianos y cristianas que muestran con hechos la verdad de esta afirmación.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa